

Spis treści

Wprowadzenie. Przyjazd kinematografu (1896–1900)	5
Część pierwsza. Marzenia o filmowym imperium (1901–1918)	15
Rozdział I. Idea kolonializmu kulturowego: projekty artystyczne i konteksty ekonomiczno-polityczne	17
Rozdział II. D’Annunzio, futuryści, diwy i gwiazdorzcy	29
Część druga. Ekran wspomnień (1919–1928)	47
Rozdział III. „Żegnaj, młodości!”: droga upadku kina włoskiego	49
Rozdział IV. „Ku niebiosom”: droga nadziei?	55
Część trzecia. Faszystowska propaganda i Włochy „białych telefonów” (1929–1938)	59
Rozdział V. Prawda ekranu: filmowe echa „Eja, eja, alalà”	61
Rozdział VI. Cinelandia: blaski i cienie kina politycznego kompromisu	79
Część czwarta. Okolice neorealistycznego przełomu (1939–1944)	99
Rozdział VII. Wojna na ekranie	101
Rozdział VIII. Stare i nowe: pejzaż filmowy przed godziną „zero”	115
Część piąta. Barwy ekranowego realizmu (1945–1955)	131
Rozdział IX. Gorzki smak wolności: polityczne, ekonomiczne i artystyczne konteksty neorealizmu	133
Rozdział X. Granice nagiej prawdy codzienności: oblicza neorealizmu, konwencje gatunkowe i kino autorskie	159
Część szósta. Kinematograf na rozstajach dróg (1956–1959)	209
Rozdział XI. „Trudne lata”: poszukiwanie kompromisu	211
Rozdział XII. Czas „nadziei za dwa grosze”	217
Część siódma. Boom po włosku (1960–1969)	243
Rozdział XIII. Strategie mistrzów (Fellini, Antonioni, Visconti i inni)	245
Rozdział XIV. Kino popularne i sztuka: wariacje gatunkowe	279
Rozdział XV. Naśladowcy, plagiatorzy, parodyści i erotomani	317

Rozdział XVI. Oblicza kontestacji i syndrom 1968 roku	339
Rozdział XVII. Blaski i cienie „złotej epoki” kina włoskiego: produkcja, rozpowszechnianie, kultura filmowa i teoria X muzy	367
Część ósma. Kryzys po włosku (1970–1979)	377
Rozdział XVIII. „Choroba na śmierć”: dekompozycja kina autorskiego	379
Rozdział XIX. Kurs w dół kina popularnego (z pewnymi wyjątkami)	443
Rozdział XX. W zaklętym kręgu historii, polityki i kontestacji	465
Rozdział XXI. Zmęczona muza i rozkład świadomości filmowej	493
Część dziewiąta. Requiem po włosku (1980–1989)	515
Rozdział XXII. Zmierzch bogów, ostatni cesarz i osamotnieni artyści	517
Rozdział XXIII. Kino włoskie w labiryncie nowoczesności i ponowoczesności. Moretti i inni	559
Rozdział XXIV. Gastronomia filmowa: konsumpcja obrazów bez znaku jakości?	573
Część dziesiąta. Czas zatrzymał się w Cinecittà (1990–1999)	581
Rozdział XXV. Mgliste perspektywy kina u schyłku Pierwszej Republiki, na drodze Włoch ku Drugiej Republice i w oparach ponowoczesności	583
Rozdział XXVI. Pożegnania z włoskim <i>homo cinematographicusem</i> ?	601
Zakończenie. Nowe Kino Włoskie – po raz trzeci (2000–)	621
Indeks osób	671